

Sygn. akt III KK 10/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon (przewodniczący)

SSN Michał Laskowski (sprawozdawca)

SSN Marek Pietruszyński

Protokolant Dagmara Szczepańska-Maciejewska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Małgorzaty Kozłowskiej
w sprawie M. P.

skazanej z art.119 § 1 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 30 maja 2017 r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości-Prokuratora Generalnego - na
niekorzyść,

od wyroku Sądu Rejonowego w P.

z dnia 25 października 2016 r., sygn. akt II W (...),

**uchyła zaskarżony wyrok w całości i przekazuje sprawę
Sądowi Rejonowemu w P. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

M. P. została obwiniona o to, że w dniu 28 lipca 2016 r. około godziny 12:15
w P., woj. (...) w sklepie B. przy ul. N. dokonała kradzieży obuwia damskiego o
wartości 11,99 zł na szkodę J. S.A., tj. o wykroczenie z art. 119 § 1 k.w.

Sąd Rejonowy w P., wyrokiem nakazowym z dnia 23 października 2016 roku, sygnatura akt II W (...) uznał M. P. winną zarzucanego jej wykroczenia i za to, na podstawie art. 119 § 1 k.w., wymierzył jej karę grzywny, której wysokość określono następująco: „10 (stu) złotych”. Wyrok ten nie został zaskarżony przez strony i uprawomocnił się w dniu 10 listopada 2016 roku.

Kasację od tego prawomocnego wyroku nakazowego wniosł Prokurator Generalny, zarzucając w niej rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 504 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 94 § 1 k.p.w., polegające na orzeczeniu kary grzywny w sposób uniemożliwiający wykonanie wyroku, co stanowi bezwzględną przyczynę uchylenia orzeczenia, przewidzianą w art. 104 § 1 pkt 5 k.p.w. W konkluzji kasacji skarżący wniosł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w P..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się zasadna.

Trafny okazał się zarzut wadliwego określenia wysokości kary grzywny orzeczonej względem obwinionej. Wada ta polega na sprzeczności między liczbowym a słownym określeniem wysokości grzywny – kwotę tę w sentencji wyroku określono liczbowo na 10 złotych, zaś słownie określono ją jako „sto” złotych. Takie określenie kary w wyroku skazującym narusza nie tylko wynikający z unormowania art. 82 § 1 pkt 2 k.p.w. obowiązek zredagowania orzeczenia w sposób zrozumiały i jednoznaczny, ale nadto sprzeczność ta, wobec braku możliwości ustalenia autentycznej woli orzekającego Sądu w zakresie wymierzanej kary, uniemożliwia wykonanie zaskarżonego wyroku, stanowi zatem bezwzględną przyczynę odwoławczą, o której mowa w art. 104 § 1 pkt 5 k.p.w. Co istotne, stosownie do utrwalonego orzecznictwa sądowego tego rodzaju wada sentencji wyroku nie może być rozpatrywana w kategoriach oczywistej omyłki pisarskiej, możliwej do skorygowania w trybie art. 38 k.p.w. w zw. z art. 105 § 1 k.p.w., gdyż dotyczy elementu merytorycznej treści wyroku, tj. orzeczenia co do kary (zob. wyrok SN z dnia 20 lutego 2006 r., IV KK 17/06; wyrok SN z dnia 8 lipca 2009 r., II KK 144/09).

W takim stanie rzeczy, wobec jednoznacznej wypowiedzi art. 104 § 1 pkt 5 k.p.w., niezbędne okazało się uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w P.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.